

คำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข

ฉบับที่ 1/2548

เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ประเภทกลุ่มบริการบันเทิง

และ

ตัวอย่าง

ร่างเทศบัญญัติเทศบาล (นคร เมือง และตำบล).....

เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2549

ประเภทคิสโก้เทค และคาราโอเกะ

คำแนะนำของคณะกรรมการสาธารณสุข

ฉบับที่ 1 /2548

เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทกลุ่มบริการบันเทิง

สืบเนื่องจากกระแสพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2547 ที่ทรงห่วงใยสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะเยาวชนไทย จากการใช้บริการสถานบันเทิงประเภทที่มีการแสดงดนตรีหรือมีดนตรีไว้บริการ ซึ่งใช้เสียงดังเกินควร จนส่งผลกระทบต่อเยาวชนและผู้ใช้บริการสถานบันเทิง มีปัญหาเกี่ยวกับการสูญเสียการได้ยิน ก่อนวัยอันสมควร รวมทั้งยังอาจมีผลกระทบให้เกิดการเจ็บป่วยหรืออาการอื่น ๆ ในภายหลังอีกด้วย และโดยที่สถานบันเทิงประเภทดังกล่าว ส่วนใหญ่จะเป็นสถานประกอบกิจการที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ด้วย

ดังนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 10 (3) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 คณะกรรมการสาธารณสุขจึงออกคำแนะนำไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 สถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบการได้ยินของผู้มาใช้บริการ ได้แก่ กิจการที่เกี่ยวกับการบริการ (กลุ่มที่ 9) ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ที่ 5/2538 เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ เช่น

1.1 การประกอบกิจการโรงมหรสพ (กิจการประเภทที่ 9 (6))

1.2 การจัดให้มีการแสดงดนตรี เดินรำ รำวง ร้องเงิ้ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน (กิจการประเภทที่ 9 (7))

1.3 การจัดให้มีการเล่นสเก็ตโดยมีแสงหรือเสียงประกอบ หรือการเล่นอื่นๆในทำนองเดียวกัน (กิจการประเภทที่ 9 (9))

1.4 การประกอบกิจการสวนสนุก ตู้เกม (กิจการประเภทที่ 9 (12))

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่จำหน่ายอาหารด้วยหรือไม่ก็ตาม

ข้อ 2 กรณีที่ในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใด มีการประกอบกิจการตามข้อ 1 ราชการส่วนท้องถิ่นนั้น อาจออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น กำหนดให้กิจการดังกล่าว เป็นกิจการที่ต้องควบคุมในท้องถิ่นนั้นได้ ตามมาตรา 32 (1) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 3 หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการขอและการออกใบอนุญาต ให้ราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาสุลักษณะตามหลักเกณฑ์ในข้อ 4 ประกอบการพิจารณาอนุญาต ตามมาตรา 56 หรือกำหนดเงื่อนไขการอนุญาตตามมาตรา 33 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

สำหรับสถานที่จำหน่ายอาหารที่มีพื้นที่เกิน 200 ตารางเมตร ต้องมีใบอนุญาต ส่วนสถานที่จำหน่ายอาหารที่มีพื้นที่ไม่เกิน 200 ตารางเมตร ต้องมีหนังสือรับรองการแจ้ง แล้วแต่กรณี ตามมาตรา 38 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และหากจัดให้มีการแสดงดนตรี เดินรำ คาราโอเกะ เป็นต้น โดยคิดค่าบริการด้วย เข้าข่ายเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต้องขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอีกด้วย ตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ส่วนสถานบันเทิงที่เข้าข่ายเป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ต้องขอรับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ด้วย

ข้อ 4 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและกำกับดูแลสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพข้างต้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจพิจารณาออกข้อบัญญัติของท้องถิ่นกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ประกอบกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ ตามมาตรา 32 (2) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้ดังนี้

4.1 ลักษณะที่ตั้งของสถานประกอบกิจการ

(1) สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล โดยราชการส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดในข้อบัญญัติของท้องถิ่น โดยคำนึงถึงลักษณะและประเภทของการประกอบกิจการนั้นๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนหรือก่อเหตุรำคาญแก่ประชาชนใกล้เคียงด้วย ทั้งนี้ อาจยกเว้นหรือให้เงื่อนไขในการเคลื่อนย้าย สำหรับกิจการที่ได้ก่อตั้งอยู่ก่อนออกข้อบัญญัติของท้องถิ่น ก็ได้

4.2 ลักษณะของอาคาร ต้องจัดให้มีความเหมาะสมที่จะประกอบกิจการและมีลักษณะดังนี้

(1) การออกแบบและการวางผังของอาคาร ควรเหมาะสมต่อการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนจากพื้นที่ให้บริการ ที่อาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญแก่ประชาชนใกล้เคียง

(2) พื้นที่ส่วนที่มีดนตรีหรือการแสดงดนตรี ส่วนเดินรำและบริเวณที่มีเสียงดังและความสั่นสะเทือน ควรเป็นอาคารที่ปิดมิดชิด และใช้วัสดุที่ป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนได้ เพื่อป้องกันการเกิดเหตุรำคาญจากเสียงและความสั่นสะเทือนที่จะก่อให้เกิดผลกระทบแก่ประชาชนใกล้เคียง

(3) บริเวณโดยรอบอาคาร ตัวอาคาร พื้นอาคาร ใต้และเก้าอี้ ต้องได้รับการดูแลให้สะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่เสมอ

4.3 การควบคุมป้องกันเสียงจากสถานประกอบกิจการ

(1) ต้องจัดให้มีและปรับปรุงสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียงและทางผ่านของเสียง มิให้มีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานตามข้อ 4.3 (2) เพื่อการคุ้มครองสุขภาพอนามัยของประชาชน ทั้งผู้ใช้บริการ ผู้ให้บริการ รวมทั้งไม่ก่อเหตุรำคาญแก่ประชาชนใกล้เคียง

(2) ระดับเสียงภายในสถานประกอบกิจการตลอดระยะเวลาทำการ ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียง (L_{Aeq}) ไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ และมีค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ (ตามแนวทางการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงขององค์การอนามัยโลก) โดยมีเครื่องมือและวิธีการตรวจวัด ตามที่กำหนดใน ข้อ 4.3 (3)

(3) เครื่องมือและวิธีการตรวจวัดระดับเสียงภายในสถานประกอบกิจการ

(3.1) คุณลักษณะของเครื่องมือที่ใช้

(3.1.1) เครื่องวัดระดับเสียงเป็นชนิด Sound Level Meter Type 2 หรือสูงกว่า

(3.1.2) เครื่องวัดระดับเสียง ต้องได้มาตรฐาน IEC 651 หรือ IEC 804 ของคณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยเทคนิคไฟฟ้า (International Electrotechnical Commission, IEC)

(3.2) วิธีการตรวจวัดระดับเสียง

(3.2.1) ต้องปรับเทียบความถูกต้องของเครื่องวัดระดับเสียงก่อนใช้งานทุกครั้ง

(3.2.2) กำหนดจุดตรวจวัดระดับเสียง ดังนี้

(ก) บริเวณกลางห้องหรือบริเวณที่โดยปกติมีผู้ใช้บริการมาก

(ข) จุดตรวจวัดระดับเสียงต้องอยู่สูงจากระดับพื้นห้อง ประมาณ 1.20 เมตร สำหรับการตรวจวัดในบริเวณที่ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่นั่ง และที่ระดับ 1.50 เมตร สำหรับการตรวจวัดในบริเวณที่ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่ยืน

(3.2.3) ตรวจวัดระดับเสียง ณ เวลาใดเวลาหนึ่งที่สถานประกอบการเปิดให้บริการ โดยทำการตรวจวัดเป็นเวลา 15 นาทีติดต่อกัน แล้วนำมาหาค่าระดับเสียงเฉลี่ย (L_{Aeq}) และค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ดังนี้

(ก) ในกรณีเครื่องวัดระดับเสียงชนิด Equivalent Continuous Sound Pressure Level แบบแสดงผลเป็นตัวเลข ให้ตั้งค่าการตรวจวัดในช่วงเวลา 15 นาที แล้วอ่านค่าออกมาเป็นค่าระดับเสียงเฉลี่ย (L_{Aeq}) และค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ได้ทันที

(ข) ในกรณีเครื่องวัดเสียงชนิด Sound Pressure Level แบบแสดงผลโดยใช้เข็มชี้วัด ให้ปรับปุ่มความไวของการอ่านค่าที่ "Slow" ทั้งนี้

หากความแตกต่างของค่าระดับเสียงสูงสุดและต่ำสุด อยู่ในช่วง ± 3 เดซิเบลเอ ให้นำค่าต่ำสุดและค่าสูงสุดมารายงาน โดยให้รายงานเป็นค่าช่วง ตัวอย่างเช่น ค่าระดับเสียงต่ำสุดวัดได้ 90 เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงสูงสุดวัดได้ 96 เดซิเบลเอ ให้รายงานค่าระดับเสียงเฉลี่ย (L_{Aeq}) เป็น 90-96 เดซิเบลเอ ส่วนค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ให้นำค่าสูงสุดมาใช้ได้เลย คือ เท่ากับ 96 เดซิเบลเอ

หากความแตกต่างของค่าระดับเสียงสูงสุดและต่ำสุด อยู่ในช่วง ± 6 เดซิเบลเอ ให้นำค่าสูงสุดมาลบออกด้วย 3 เดซิเบลเอ และรายงานเป็นค่าเดี่ยว ตัวอย่างเช่น ค่าระดับเสียงต่ำสุดวัดได้ 90 เดซิเบลเอ ค่าระดับเสียงสูงสุดวัดได้ 102 เดซิเบลเอ ให้นำค่าสูงสุดคือ 102 เดซิเบลเอ ลบด้วย 3 เดซิเบลเอ แล้วรายงานค่าระดับเสียงเฉลี่ย (L_{Aeq}) เท่ากับ 99 เดซิเบลเอ ส่วนค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ให้นำค่าสูงสุดมาใช้ได้เลย คือเท่ากับ 102 เดซิเบลเอ

(4) ในระหว่างการให้บริการ ควรมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรี หรือ การเปิดเพลงหรือจากเครื่องกำเนิดเสียงหรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะ เพื่อให้ผู้ใช้บริการ ได้พักจากการสัมผัสเสียงดัง

(5) ต้องจัดให้มีบริการเครื่องป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐานและสะอาดสำหรับผู้มาใช้ บริการเมื่อได้รับการร้องขอ และผู้ประกอบการต้องติดประกาศหรือให้ข้อมูลด้วยวิธีการอื่นใด แก่ผู้ใช้บริการ เกี่ยวกับการป้องกัน การแก้ไขหรือการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

(6) จัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการตรวจวัด เพื่อให้ผู้ใช้บริการ ได้ทราบถึง ระดับเสียงในขณะที่ใช้บริการ และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

4.4 การระบายอากาศ

(1) ต้องจัดให้มีการระบายอากาศที่เพียงพอ โดยมีอัตราการระบายอากาศดังนี้

สถานที่	วิธีการระบายอากาศ		
	วิธีธรรมชาติ	วิธีกล (อัตราการระบายอากาศ ไม่น้อยกว่าจำนวนเท่าของ ปริมาตรของห้องใน 1 ชั่วโมง)	วิธีที่ใช้ ระบบปรับอากาศ (ลูกบาศก์เมตร / ชั่วโมง / ตารางเมตร)
ห้องน้ำ ห้องส้วม	*	4	10
ที่จอดรถ (ที่อยู่ต่ำกว่าระดับพื้นดิน)	*	4	-
ห้องปรุง ประกอบอาหาร	*	24	30
บริเวณที่นั่ง ส่วนแสดงดนตรีและส่วนเดินร่ำ	*	12	10

หมายเหตุ * ในกรณีจัดให้มีการระบายอากาศโดยวิธีธรรมชาติ ห้องในอาคารทุกชนิดทุกประเภท ยกเว้น ห้องเก็บของต้องมีประตู หน้าต่าง หรือช่องระบายอากาศด้านติดกับอากาศภายนอกเป็นพื้นที่

รวมกันไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ของพื้นที่ห้องนั้น ทั้งนี้ ไม่นับรวมพื้นที่ของประตู หน้าต่าง และช่องระบายอากาศที่ติดต่อกับห้องอื่นหรือช่องทางเดินภายในอาคาร

(2) ในกรณีที่จัดให้มีเขตสูบบุหรี่ ในบริเวณที่มีระบบปรับอากาศ ต้องจัดให้มีการระบายอากาศถ่ายเทหมุนเวียน ระหว่างภายนอกอาคารและภายในเขตสูบบุหรี่ ไม่น้อยกว่า 50 ลูกบาศก์ฟุตต่อนาทีต่อคน

4.5 ระบบการจัดแสงสว่าง

(1) ต้องจัดให้มีการเพิ่มความเข้มของแสงสว่างที่เหมาะสม ดังนี้

บริเวณพื้นที่	ความเข้มของแสงสว่าง
- พื้นที่ให้บริการ ได้แก่ ส่วนแสดงดนตรี ส่วนเดินร่ำและบริเวณที่นั่งฟังดนตรี	
1) พื้นที่ให้บริการทั้งหมดในขณะเตรียมสถานที่ให้บริการ	ไม่น้อยกว่า 200 ลักซ์
2) พื้นที่ให้บริการต่าง ๆ ในขณะเปิดให้บริการ เช่น ส่วนแสดงดนตรีหรือมีเสียงดนตรี ส่วนเดินร่ำและบริเวณที่นั่งฟังดนตรี	ให้มีแสงสว่างเพียงพอที่จะมองเห็นและจำหน้ากันได้ในระยะไม่น้อยกว่า 1.50 เมตร *
- ห้องน้ำ ห้องส้วม (ยกเว้นโรงมหรสพ)	ไม่น้อยกว่า 100 ลักซ์
- ห้องปรุง ประกอบอาหาร	ไม่น้อยกว่า 200 ลักซ์
- ช่องทางเดินภายในอาคาร	ไม่น้อยกว่า 50 ลักซ์
- ที่จอดรถ	ไม่น้อยกว่า 50 ลักซ์

(* ที่มา :กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2521) ออกตามความใน พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509)

(2) กรณีที่มีการใช้แสงเลเซอร์ ผู้ประกอบกิจการจะต้องตรวจสอบจากผู้ผลิตหรือผู้ติดตั้งว่าแสงเลเซอร์ที่ใช้นั้น จัดอยู่ใน Class 1 ที่ใช้สำหรับสถานบันเทิงเท่านั้น

4.6 ระบบความปลอดภัย

(1) ต้องจัดให้มีระบบป้องกันอัคคีภัย และจัดให้มีประตูหรือทางออกหรือทางหนีไฟที่เพียงพอกับจำนวนคนที่อยู่ภายในอาคาร ให้สามารถออกหรือหลบหนีภัยได้โดยสะดวกและทันหากมีเหตุฉุกเฉินเกิดขึ้น ไม่มีสิ่งกีดขวาง มีแสงสว่างเพียงพอ และมีป้ายหรือเครื่องหมายแสดงชัดเจน โดยต้องมีระบบไฟฟ้าฉุกเฉินเมื่อระบบปกติขัดข้อง

(2) ต้องมีการควบคุมไม่ให้ผู้ให้บริการ เข้าไปในสถานประกอบกิจการมากจนทำให้เกิดการแออัดจนเกินไป

(3) ควรจัดให้มีจำนวนโต๊ะ เก้าอี้และจัดให้มีระยะห่างที่เหมาะสม สะดวกต่อการสัญจรภายในสถานประกอบกิจการ

4.7 ห้องส้วม ที่ปัสสาวะ และอ่างล้างมือ

- (1) ต้องจัดให้มีห้องส้วมที่ถูกสุขลักษณะ แยกชายหญิง และมีสัญลักษณ์แสดงอย่างชัดเจน
- (2) ต้องจัดให้มีห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือไม่น้อยกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ในพื้นที่ของอาคาร 200 ตารางเมตร ต้องจัดให้มีห้องส้วมสำหรับผู้ชาย จำนวน 1 ที่ ที่ปัสสาวะ 2 ที่ อ่างล้างมือ 1 ที่ ห้องส้วมสำหรับผู้หญิง 2 ที่ อ่างล้างมือ 1 ที่ กรณีที่พื้นที่ของอาคารเกินกว่า 200 ตารางเมตร จะต้องจัดให้มีห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือเพิ่มขึ้นตามอัตราส่วนพื้นที่อาคารที่เพิ่มนั้น และถ้ามีเศษให้คิดเต็มอัตรา
- (3) อาคารที่เปิดให้บริการหลายชั้น ต้องจัดให้มีห้องส้วม ที่ปัสสาวะและอ่างล้างมือ ในชั้นต่าง ๆ ตามความจำเป็นและเหมาะสม
- (4) ห้องส้วมควรมีพื้นที่ไม่น้อยกว่า 0.90 ตารางเมตร และความกว้างภายในไม่น้อยกว่า 0.90 เมตร ความสูงไม่น้อยกว่า 1.80 เมตร กรณีที่ห้องส้วมและห้องน้ำอยู่ในห้องเดียวกัน ต้องมีพื้นที่ภายในไม่น้อยกว่า 1.50 ตารางเมตร
- (5) ห้องส้วมและที่ปัสสาวะ ต้องใช้วัสดุที่ทำความสะอาดง่าย และได้รับการดูแลรักษาความสะอาดอยู่เสมอ และต้องมีระบบบำบัดสิ่งปฏิกูลที่ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาล

4.8 การสุขาภิบาลอาหาร

- (1) สำหรับสถานประกอบกิจการที่เป็นสถานที่จำหน่ายอาหาร หรือ มีการปรุงประกอบ หรือจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะ ตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดไว้ในข้อบัญญัติของท้องถิ่นด้วย

ข้อ 5 ราชการส่วนท้องถิ่นใด ที่ออกข้อบัญญัติของท้องถิ่นว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทกลุ่มบริการข้างต้นนี้แล้ว ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ และประชุมชี้แจงหลักเกณฑ์ตามข้อบัญญัติของท้องถิ่นดังกล่าวเพื่อให้ผู้ประกอบการได้ทราบโดยทั่วกัน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้ต่อไป

ให้ไว้ ณ วันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2548

วิชัย เทียนถาวร

(นายวิชัย เทียนถาวร)

ปลัดกระทรวงสาธารณสุข

ประธานคณะกรรมการสาธารณสุข

ตัวอย่าง

ร่างเทศบัญญัติเทศบาล (นคร เมืองและตำบล).....
เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2549
ประเภทคิสโก้ และคาราโอเกะ

โดยที่เป็นการสมควรออกเทศบัญญัติเทศบาล (นคร เมือง และตำบล).....ว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และมาตรา 32 มาตรา 54 มาตรา 55 มาตรา 58 และมาตรา 63 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เทศบาล(นคร เมือง และตำบล).....โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล(นคร เมือง และตำบล) และโดยอนุมัติของผู้ว่าราชการจังหวัด.....ออกเทศบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. เทศบัญญัตินี้เรียกว่าเทศบัญญัติเทศบาล (นคร เมือง และตำบล)..... เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2549”

ข้อ 2. เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาล (นคร เมือง และตำบล)..... เมื่อได้ประกาศไว้ โดยเปิดเผย ที่สำนักงานเทศบาล(นคร เมือง และตำบล)..... แล้ว 15 วัน

ข้อ 3. นับแต่วันที่เทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับให้ยกเลิก

(1) เทศบัญญัติ.....

(2) เทศบัญญัติ.....

บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และคำสั่งอื่นใดที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ 4. ในเทศบัญญัติฉบับนี้ ให้กิจการประเภทคิสโก้ และคาราโอเกะ เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมในเขตเทศบาล(นคร เมือง และตำบล).....

ข้อ 5. ให้ผู้ประกอบการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่กำหนดไว้ในข้อ 4 ต้องจัดให้มีการปรับปรุงสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียงและทางผ่านของเสียง มิให้มีระดับเสียงเกิน ดังนี้

ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาทำการ ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียง (L_{Aeq}) ไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ และมีค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max}) ณ เวลาใดเวลาหนึ่งไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ

โดยมีเครื่องมือและวิธีการตรวจวัดระดับเสียง ดังนี้

(1) จุดตรวจวัดระดับเสียงต้องอยู่บริเวณกลางห้องหรือบริเวณที่โดยปกติมีผู้ใช้บริการมากและอยู่สูงจากระดับพื้นห้อง 1.20 ถึง 1.50 เมตร

(2) ตรวจวัดระดับเสียง ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ณ สถานประกอบการเปิดให้บริการ โดยทำการตรวจวัดเป็นเวลา 15 นาที ติดต่อกัน แล้วนำมาหาค่าระดับเสียงเฉลี่ย(L_{Aeq}) และค่าระดับเสียงสูงสุด (L_{max})

ข้อ 6. ให้ผู้ประกอบการตามข้อ 4 ต้องขออนุญาตประกอบการ โดยยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และจะต้องนำหลักฐานดังต่อไปนี้มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(1) สำเนาบัตรประชาชน / ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ

(2) สำเนาทะเบียนบ้าน

(3) แผนผังแสดงบริเวณที่ตั้งของสถานประกอบการ

ข้อ 7. เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะดำเนินการออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต พร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตตามข้อ 6 ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอตามข้อ 6 ครบถ้วนถูกต้อง

ข้อ 8. ผู้ได้รับใบอนุญาตประสงค์จะขอต่อใบอนุญาตดังกล่าวจะต้องยื่นคำขอต่อใบอนุญาตภายในสามสิบวันก่อนสิ้นอายุใบอนุญาต

ข้อ 9. ผู้ได้รับใบอนุญาต จะต้องชำระค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต ตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายเทศบัญญัตินี้และจะต้องชำระในวันที่มาขอรับใบอนุญาตหรือวันที่มาขึ้นขอต่อใบอนุญาตแล้วแต่กรณี

ข้อ 10. ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการจะต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการ ตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ 11. ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการรายใดไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามเทศบัญญัตินี้ หรือตามบทแห่งพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง หรือประกาศกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ทำการแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ได้รับคำสั่งไม่แก้ไขปรับปรุงภายในเวลาที่กำหนด ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้แก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ได้รับคำสั่งไม่แก้ไขหรือปรับปรุงภายในเวลาที่กำหนด ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการรายใดถูกพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก หรือต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หรือการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามวรรคที่หนึ่งก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

ข้อ 12. ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ 13. ผู้ประกอบกิจการรายใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบังคับนี้ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 14. ให้นายกเทศมนตรีเทศบาล(นคร เมือง และตำบล)..... เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่.....

ลงชื่อ.....

(.....)

นายกเทศมนตรีเทศบาล(นครเมืองและตำบล).....

อนุมัติ

(.....)

ผู้ว่าราชการจังหวัด.....

อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาต

ท้ายเทศบัญญัติเทศบาล (นคร เมือง และตำบล)
 เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2549
 ประเภทคิสโก้เทศ และคาราโอเกะ

ลำดับ	ประเภทกิจการ	ค่าธรรมเนียมต่อปี
1	คิสโก้เทศ	 บาท
2	คาราโอเกะ	 บาท